

Ivan Hlas

„V pauzách už jsem vycvičený“

Před půldruhým rokem si skladatel, textař a zpěvák Ivan Hlas (66) musel dát ze zdravotních důvodů delší klidové období a letos mu je koronavirus nečekaně opět dopřál. Mezidobí však pro něj jako muzikanta bylo rušné a zábavné. Třeba i proto, že si připomněl skoro třicet let starou hudbu k filmu Šakalí léta, a to dost neobvyklým způsobem.

Foto: Ája Dvořáčková

Když loni uvedl Mezinárodní festival filmové hudby a multimédií Soundtrack Poděbrady koncertní provedení filmu Šakalí léta spojené s velkoformátovou projekcí, byl jsi mezi muzikanty, kteří se ho zúčastnili. Jak jsi to prožíval?

V poděbradském parku postavili stan asi pro dva tisíce lidí. Celá produkce toho představení byla technicky tak náročná, že jsem si nejdřív ani neuměl představit, že se všechno perfektně podaří. Při projekci filmu tam muzikanti a zpěváci sedí a čekají na okamžik, kdy zvuk z filmu nahradí oni. Po konci písničky zase nastoupí film. Koukat na plátno jsme přitom měli striktně zakázáno, jenom nám do sluchátek na uších řekli, že za dvacet vteřin začínáme. A potom ťuk, ťuk, ťuk... A tref se.

Kolik proběhlo zkoušek?

Jen tři. Bylo to opravdu ostré, ale zároveň úžasná práce, protože se podařilo sehnat skoro všechny základní

Bylo to opravdu ostré, ale zároveň úžasná práce, protože se podařilo sehnat skoro všechny základní protagonisty, kteří ve filmu tehdy před 27 lety hráli, jen Anna K. se omluvila.

protagonisty, kteří ve filmu tehdy před 27 lety hráli, jen Anna K. se omluvila. Ale přijel Kšanda neboli Honza Semotán, dnes už postarší chaplík plný energie.

Na toho jsem se hodně těšil. Pepa Pilař nemohl chybět, i ve svém věku pořád skvělý. Má hlas jak sedmnáctiletý. Káťa Svobodová dala Sladkých patnáct, jako by je zrovna oslavila. Dorazil i Honza Kalousek a Martin Dejdar. Skvělá kapela. A všichni výborní. Zato já jsem měl problém, protože dřív jsem frázoval úplně jinak než dnes. Až když jsem si všiml, že se lidi v publiku začali hýbat, že se baví, všechno ze mě spadlo a měl jsem obrovskou radost. Byla to pro mě hodně zajímavá zkušenost – stará a zároveň úplně nová.

Muzikál Šakalí léta je vděčným tématem i pro divadelní zpracování, naposled měl premiéru loni v březnu v Divadle Na Fidlovačce, letos je opět na programu. Splnil tvoje očekávání?

Byl jsem už na premiéře, a rád. Je to příjemné, protože herci i muzikanti většinou říkají, že dělat ten muzikál je baví,

Foto: Markéta Kolínská

Asi to byla šťastná náhoda, která se povede jen jednou za čas. Nebo taky jednou za život.

a já mohu jen souhlasit, protože mám stejnou zkušenost. Tehdy ohromně bavil i nás, vznikala tak nějak zázračně snadno. Asi to byla šťastná náhoda, která se povede jen jednou za čas. Nebo taky jednou za život. Na Fidlovačce mě teď zaujalo celkově divočejší hudební pojetí, o které se postarali pankáči Green Monsters. Dali té muzice zase jiného ducha, což je dobře. Rokenroly měli hodně

dobré, zato Pod oknem jsem moc nepoznal, tam hodně zapracovala básnická licence... Kdysi v Ostravě místní aranžér pojal Na kolena čistě jazzově, a taky to bylo fajn.

A k tomu ještě přidejme nedávnou podobu téhle písni ve velmi důstojném, filharmonickém duchu.

Za to může Janek Ledecký. Hostoval jsem na pěti jeho koncertech s doprovodem filharmonického orchestru. Byl jsem rád, že si na mě Janek vzpomněl, ale když mi řekl, co všechno hodlá s tou filharmonií provádět a že ode mě chce do programu Malagelo, Na kolena a Havrany, řekl jsem si ajajaj, tak to nevím. Zrovna ty nejprofláklejší věci, které považuju spíš za zábavu! No, řekněme, že Havrani snad jsou nějakým mezistupněm k výraznější tvorbě, ale ty dvě ostatní písničky? Pak mě přesvědčilo, že Hanz Sedlář, mladý

kluk z Jankovy kapely, bubeník a skladatel, odvedl výbornou práci, když je upravil pro velký orchestr. Ten můj kraťounký „vlez“ přinesl do celého představení přesně tu nadsázku, která se tam hodila. A i když jsme těch pět koncertů jeli se čtyřmi různými orchestry, všechno dopadlo dobře. Bavilo mě, když jsem mohl pozorovat jejich rozdílný přístup, i když měly stejné noty i obsazení. Každé to těleso třeba pracovalo jinak s dynamikou. Nejznatelněji v případě jemnějších Havranů, kteří byli zařazeni jako moje prostřední skladba. Říkal jsem si, tak tohle téma by pro mě bylo to pravé v příštím životě, tomu bych se věnoval.

Na jaře i nyní kvůli koronavirovým omezením odpadla řada akcí. Která tě mrzí nejvíc?

Samozřejmě všechny koncerty, které odpadly, ale je taky škoda, že byla

zrušena vyprodaná derniéra představení Bedřich Smetana: The Greatest Hits na scéně Divadla ABC. Podílel jsem se na něm jako spoluautor hudby a také jsem v něm účinkoval, spíš jako muzikant než herec. Nikdo z nás nečekal, že se bude hrát osm let, to už je kus života. Tak jsme po posledním představení chystali opravdu velkolepý mejdan na rozloučenou. Těšili jsme se, celá parta. No, co naděláš, bylo to smutný, když nic.

Jak ses v té době jarní nucené nečinnosti cítil?

V pauzách už jsem vycvičený, ale ne-snáším, když je kolem mě ta všeobecná nejistota, kdy nikdo neví, co bude dál. Ta mi vadí asi ze všeho nejvíc. Ale nechci si stěžovat, s Triem, které spolu se mnou tvoří Olin Nejezchleba a Norbi Kovács, jsme začali hrát už koncem května, protože menší kluby otvíraly dřív. To je velká výhoda našeho žánru, který se stal opět menšinovým, a jsem na to hrdý. Stačí nám jedno auto, a já navíc rád řídím. A všichni tři se shodneme, že se úplně stejně těšíme na vystoupení ve velké hale, v klubu nebo někde v hospodě. To hraní v hospodách mimochodem pořád miluju.

Skládal jsi nové písničky?

U mě na jaře hrozilo velké nebezpečí, že propadnu lenošeni. To je plíživá, ale nebezpečná záležitost, protože já propadám lenošeni docela rád. Neměl jsem ani chuť něco psát, za tu dobu jsem udělal jen dvě nové písničky. Pečlivě jsem se snažil vyvarovat toho, aby v nich bylo něco konkrétního o té době, o rouškách a podobně, ale i tak tam proklouzlo, že „venku maj maškary bál, stejně už nemůžem dál...“.

To se ale rychle změnilo, když jste zase vyrazili hrát...

Rozhodně, těšil jsem se na to. Nevadí mi vracet se domů ve tři v noci, naše republika není tak veliká, abych to do rána nezvládl, po koncertě stejně nejde jít hned spát. Sice odpadají ty mejdany, kdy se člověk zase našel až tak po týdnu, ale zjistil jsem, že se změnila doba a dnes to tak nedělají ani mladí. Já pamatuju, že než se někde na Moravě všechno důležité probralo a vypovídalo, uběhlo pár dní bez

povšimnutí úplně snadno. Někdy se mi po těch časech stýská, po těch toulkách. Sice bych mohl nějakou podniknout, asi by to nikomu nevadilo, ale už mě to tolik neláká. Hodně věcí se mění, ještě že ta muzika zůstává. A v ní se dá toulat pořád.

To je pravda, třeba tvůj text Země vzdálená pro BSP na muziku Michala Pavlíčka se z rozhlasu ozývá stále velmi často i dnes, přestože má skoro tři křížky na krku.

To je asi opravdu nejhranější z písniček, které jsem textoval pro někoho jiného. On tu písničku Michal taky výborně složil a Kamil Střihavka výborně nazpíval. V Česku je ale už dlouho taková móda, nezmiňovat textaře, což se často

děje i v tomto případě. Přitom celá ta písnička existuje pod názvem, který jí dal právě on.

Textaři u nás podle tebe nejsou docenění?

Každopádně. Napsat v češtině text do moderní hudby není nic lehkého, to ví každý, kdo to jednou zkusil. Fakt je, že se mi vždycky líp píše pro lidi, které znám, protože se spousta věcí může upravit dodatečně na přání a je větší pravděpodobnost, že se na všem dohodneme. Když píšu pro ostatní, cítím mnohem větší zodpovědnost, víc se mořím s každým detailem, ale pak stejně někdy slyším výtku, že pro sebe stejně píšu schválně líp. A přitom právě to je pravda hodně vzdálená... ☒

Foto: Markéta Kolínská